

Grotesc ~ O gothic Epic

de GE Graven

VOLUMUL I

'Înviere'

Capitolul I

~Edenul era singurul său egal. Scăldată într-o ceață liniștită, pădurea liniștită de munte ar putea ar fi servit drept un paradis perfect și curat - chiar Creație Necoruptă. Păsări gălăgioase zburau într-un baldachin gros de carne verde, iar soarele dimineții se strecura printre vârfurile copacilor, aruncând cioburi colorate de lumină oblică prin ceață. Apoi și iar, ceața se risipește în fața unui animal rătăcitor care inspectează rădăcini și larve, doar pentru a înghiți creatura încă o dată și a deveni ceea ce fusese, un zid diafan neîntrerupt. O singură frunză se spirala alene prin raze de soare, dispărând în ceață. O alta o frunză a lăsat-o în urmă pe prima — și încă pe alta. Păsările au amuțit — lumina soarelui s-a estompat.

Și așa a început.

Ceața a început să se învârtă din cauza animalelor sălbatice care fugeau, iar frunze, crenguțe și pene cădeau din

copacii, în timp ce stolurile de păsări strălucitoare țâșneau spre cer. Munții bubuiau, iar copacii se legănau în timp ce pământul bubuia ca un gong lovit. În punctul culminant al aceluși sunet amenințător, o năvală de ființe înaripate hidoase a năvălit peste creasta muntelui. Unii, ciclopi, se înălțau înalți ca niște copaci. Alții, asemănători himerelor, nu erau mai înalți decât un copil uman. Toți purtau uniformă de luptă, aripile lor membranoase fluturând de agitație, ghearele strângând săbii și scuturi. Cu miile, oastea de Îngeri, Giganți și Grotești, care erau Grigori, Nefilimi, Eljo, Gorgoni, Titani și Ciclopi, s-a revărsat pe versantul muntelui ca unul singur - o avalanșă în cascadă de ruină. În fruntea flăcărilor urâte, o ceată de Îngeri cu ochi complet negri a condus mulțimea care cobora în valea umbrită, croind o fâșie largă de-a lungul pantei și aplatizând pădurea. Nicio ființă vie nu a mai rămas în picioare în urma acelei legiuni nesfinte.

Apoi, la fel de repede cum sosise, pandemoniul a dispărut.

O nouă liniște a coplesit peisajul înfricoșător, la fel de completă ca devastarea de atunci. În cele din urmă, gongul a răsunat în timp ce pământul a început să gemă odată cu trecerea unei a doua mulțimi. De peste munte venea acum o altă legiune de Îngeri, îmbrăcați cam la fel ca prima hoardă, dar suficient de diferiți pentru a fi clasificați ca o specie complet diferită. Aceste creaturi semănau mai degrabă cu bărbați și femei mari decât cu demoni; și, deși ochii lor erau la fel de negri, erau mai degrabă atenți decât mâniați.

Oastea de creaturi s-a oprit pe vârful muntelui, privind devastarea de dedesubt. Îngerul conducător, Mihail, s-a întors și a vorbit cu o voce ca un cor de mii de oameni.

„O înșelăciune este țesută aici — ei rămân!” Întorcându-se spre panta aparent abandonată de dedesubt, el a urlat: „Semjaza, nu vei avea pace! Anulează-ți incantația!”

„Cerber! Araquel!” Nu a existat niciun răspuns. „Arătați-vă! La porunca Tronului!” a răcnit Îngerul.

Alte două legiuni de îngeri au coborât din ceruri, numărul lor aproape ștergându-se soarele înainte de a răsări printre formațiunile lui Mihail. Acestea erau oștirile lui Gabriel și Rafael. Mihail li s-a adresat, spunând: „Semjaza și legiunile sale sunt jos.”

„Și Cerber ne-a trădat, de când și-a aliniat rândurile cu cele ale...”

Brusc, un copac căzut s-a transformat în Îngerul Araquel, dezvăluindu-i adevărata formă chiar în timp ce se arunca spre Michael.

„Michael!”, l-a avertizat Raphael.

Michael se întoarse și își aruncă sabia în aer dintr-o singură mișcare. Araquel se prăbuși peste ea, lovindu-l cu sabia ei și țipând chiar în timp ce lama lui o străpungea. S-a prăbușit la pământ și a explodat într-un roi furios de fire de praf care se dizolvau.

„Semjaza!” a strigat Michael. „Înșelăciunea ta nu te va scuti de judecată.” El

a pășit într-o poiană. „O altă poartă va fi aici”, a exclamat Michael, înfigându-și sabia în pământ. Din nou, muntele s-a cutremurat când Michael a scos lama strălucitoare, sângele țâșnind acum dintr-un pământ rănit.

Un țipăt sfâșie aerul, iar ceea ce părea a fi o stâncă a devenit silueta împleticindu-se a lui Semjaza, strângând în piept o rană căscată. „Cerberus!”, strigă el. „Frânge sabia! Închide rana!” În timp ce Semjaza cădea, vraja sa s-a rupt, iar peisajul s-a transformat. Acolo unde copacii și stâncile căzute zăceau în dezordine, acum legiunea de demoni stătea dezvăluită – mii dintre ei – ghemuită pe versantul devastat al muntelui.

Instantaneu, unul dintre ei s-a înălțat pe panta muntelui: un Înger oribil cu trei capete de câine, dinți scrâșnind și coada biciuitoare a unui șarpe – Cerber.

Vânturile s-au adunat cu putere de furtună, iar norii s-au înălțat pe un cer care se întuneca repede.

„Ezequeel!” a strigat Semjaza. „Norii! Rupeți sabia!” Semjaza s-a rostogolit apoi o scurtă distanță, a murit și a izbucnit într-un nor de praf. Oastea lui Semjaza s-a repezit la atac, urmându-l pe Cerber pe versantul muntelui, spre Michael. Calm, cele trei legiuni din vârful muntelui s-au retras, au îngenuncheat și și-au plecat capetele. Un vârtej negru a coborât din nori învolburăți, căzând spre pământ. Pământul s-a clătinat, iar o stâncă s-a ridicat din rana sângerândă pe care o făcuse sabia lui Michael. Vârtejul a învăluit piatra aspră și a înnegrit-o, modelând-o și înscriind-o într-o mișcare furioasă. Din haos a ieșit un dreptunghi lustruit, gravat pe cele cinci suprafețe ale sale cu sute de rânduri de simboluri circulare și liniare complicate.

Monolitul care ieșea la iveală a transformat înaintarea lui Cerber într-o dezordine. Legiunea atacatoare s-a întors laolaltă și a coborât în fugă muntele, teroarea înlocuind setea de sânge din ochii lor negri, dar era prea târziu. Poarta era completă. Îngerii care fugeau au încetinit ca și cum aerul s-ar fi înroșit, au încetinit și apoi s-au oprit chiar în timp ce se luptau să scape. Vârtejul i-a absorbit, trăgându-i inexorabil spre inima sa, până când fiecare a fost înghițit de monolit. Când ultimul a dispărut, inima monolitului a ars, lăsând o gaură căscată în centrul său. Vârtejul s-a înălțat spre ceruri, iar norii și-au încetinit rotația. În liniște, îngerii au putut auzi șuieratul aburului ridicându-se din poarta nou construită.

Monolitul negru și neted avea o înălțime de trei metri, o lățime de cinci metri și o adâncime de sesenta și cinci centimetri, fiecare centimetru vizibil al său fiind acoperit cu versete în limba îngerilor și a lui Dumnezeu Însuși. Suprafața neagră și sticloasă a monolitului era la fel de netedă ca cea mai bună oglindă, iar gaura centrală avea o formă impecabilă, având un diametru de 30 de centimetri și eviscerând piatra pe lățime. Sigiliul din piatră era perfect.

Îngerii îngenuncheați s-au ridicat. Michael s-a întors către Gabriel. „Păzitorii rămași sunt ascunși în dealurile din Uhr.” Gabriel și-a mângâiat sabia și a urcat versantul muntelui. „Gabriel!”, a strigat Michael după el.

Gabriel aruncă o privire peste umăr fără să se oprească, în timp ce Michael adăuga: „Trebuie uciși de propriile lor săbii – la ordinul Tronului.” Gabriel făcu un gest de răspuns afirmativ, sări pe o piatră mare și urlă peste capetele legiunii sale: „Spre valea Uhrului! La ultimul Grigori!” Gabriel se îndrepta fulgerător spre orizontul vestic, cu legiunea sa strâns în remorcă.

„Și unde a fugit Azazel, Mihail?”, a întrebat Rafael cu o voce ca a multora.

„A zburat în munții deșertici din Haradan”, a răspuns Michael. „A jurat

„o alianță cu Lucifael. Azazel îi susține pretenția la Tron în schimbul protecției în număr mai mare.” Michael inspecta monolitul șuierător. Cei doi înconjură sigiliul de piatră în timp ce Michael continua: „Și numeroasele legiuni ale lui Batarel îi vor umple în curând rândurile.” Michael se opri brusc și îl privi pe Raphael – o sprânceană tulburată îi urmărea față. „Dacă se unesc, atunci Lucifael va dobândi numărul de care are nevoie. Nefilimii își întăresc și ei rândurile; și ea își dorește Tronul - mai presus de orice.”

Rafael s-a întors și a urlat peste vastele sale rânduri cerești de săbii și aripi: „Ne îndreptăm împotriva legiunilor lui Batarel și a hoardelor de Nefilimi rămase!” Jumătate dintre Îngeri s-au năpustit spre cerurile estice, încheind rândurile aeriene în spatele lui Rafael.

Apoi, Michael le-a comandat celorlalți: „Aliniați-vă pentru atacuri împotriva noilor legiuni ale lui Lucifael ! Ea ne așteaptă; totuși, Tronul ne luminează calea! Ca și înainte, ucidem mai întâi giganți și demoni pământeni. Ne mișcăm ca unul singur - nu zăbovi!” Un nor de aripi albe și armuri strălucitoare explodează în ceruri în spatele lui Michael, abandonând sigiliul în picioare.

Și astfel, sigiliul a stat în picioare timp de aproape șase sute de secole, ascuns de mult timp de intemperii și de timp, pe măsură ce praful s-a așezat pe el, apoi straturi de pământ și rocă. Încrustat în continentul asiatic, a rămas latent, în timp ce deceniile se fugăreau unele pe altele precum efemeropterele chinezești care se împerechează.

Odată cu căderea Veghetorilor și a Grigoriilor, acei Îngeri care se ocupau de treburile pământeste, doar Omul a rămas să supravegheze pământul cel bun. Și a făcut-o timp de multe generații. Apoi, în timp ce își îngrijea grădinile, Omul a descoperit întâmplător poarta îngropată. Știind că fiind de origine divină, El a îndepărtat secolele și l-a consacrat, construind un templu deasupra lui. Timp de încă o jumătate de mileniu, El a păstrat secretul artefactului, l-a venerat și și-a croit viața în jurul acestui lucru – până în ziua în care a devenit suficient de învățat pentru a deschide sigiliul, dar a rămas suficient de nechibzuit pentru a încerca.

~*~

China Centrală ~ iunie 1331

Sute de porumbei se înșirau pe acoperișul masiv al unui templu chinezesc ornamentat, cotcodăcind și ciugulindu-se unii pe alții în timp ce încercau să revendice mai mult din spațiul rar al cornișei. Din nou și din nou, o singură pasăre a zburat de pe creasta aglomerată, a înconjurat larg și s-a alăturat mulțime, dispărând în masă. Sub cornișă, decenii de excremente de porumbei mânjiseră suprafețele de piatră în gri și alb. Statui de piatră, cocoțate pe platforme uniform distanțate, ieșeau din raftul porumbeilor. Fiecare înfățișa o bestie grotescă de piatră, înaltă de 1,2 metri și cu aripi membranoase, asemănătoare liliacului.

Unele dintre aceste bestii de piatră erau asemănătoare cu dragonii, altele parțial oameni și parțial bestii, iar altele erau umanoide, dar primitive ca aspect. Unele stăteau ghemuite cu aripile desfăcute, altele cu aripile strânse și pliate, și apoi existau diverse combinații ale celor două. Detaliile statuiilor și postura lor aleatorie erau atât de realiste încât ar fi putut fi... fuseseră creaturi vii înghețate în piatră. Se întindeau în toate direcțiile, căptușind întreaga parte superioară a templului.

Templul în sine era remarcabil de vechi, alcătuit din lespezi de piatră neregulate, cioplite cu o mie de ani mai devreme. Gravuri erodate care înfățișau demoni zburători acopereau pereții exteriori ai structurii, cea mai abundentă fiind o icoană a unui dragon cu aripi desfăcute și înconjurat în întregime de trei cercuri care aveau un centru comun. Trei intrări arcuite mărgineau fațada templului, arcul central fiind mai înalt decât cele de pe ambele părți ale acestuia. Trei sculpturi în piatră de doi metri și jumătate, reprezentând fiare asemănătoare unor lei înaripați, străjuiau marginea stângă a fiecăreia dintre arcade, iar deasupra fiecăreia dintre cele trei arcade era gravată o inscripție chinezească distinctă. Per total, citit de la dreapta la stânga, pasajul complet putea fi redat astfel: „Templul Dragonului Zburător”.

Grădini îngrijite înconjurau templul, în timp ce poduri cocoșate din lemn de tec se înclinau înainte și înapoi peste un pârâu șerpuitor. Dincolo de bonsai și bolovanii grădinii interioare, livezi de pomi fructiferi și nuci și mici crânguri de foioase făceau loc unor păduri montane mai sălbatice. La marginea acelor grădini amenajate și a pădurilor neîmblânzite, un sturz chinezesc stătea cocoțat într-un ginkgo străvechi, umplând aerul cu tonuri liniștitoare, în timp ce lumina soarelui de la mijlocul dimineții împânzea cărările și bălțile.

Un rând de călugări în robe negre șerpuia din pădure, coborând solemn pe piatra

Aleea care ducea spre clădire. Au plutit ca ceața pe potecă, cu capetele plecate și mâinile împreunate în față. Au intrat în templu, tăcuți ca moartea. Înăuntru, nenumărate lumânări ardeau pe fiecare suprafață orizontală, iar fumul dulce al tămâiei se ridica în spirală din recipiente perforate. Lumânările și tămâia se combinau pentru a conferi un aer dens de spiritualitate atmosferei din interiorul zidurilor templului. Călugării mătăsoase s-au deplasat prin trei camere consecutive, fiecare cameră mai mare decât cea dinaintea ei. Ultima dintre acestea era vastă, iar plafonul său concav se întindea mult deasupra preoților. Gravuri cu animale zburătoare înconjura cupola tavanului. Nenumărate linii intersectate și inscripții îi marcau suprafața curbată, arătând ca o hartă astrologică detaliată a cerului.

O gaură rotundă perfect simetrică fusese tăiată în podeaua lustruită din centrul camerei. Groapa era mare, adâncă de aproape treisprezece picioare. La fel ca podeaua templului, peretele cilindric al găurii era neted și lustruit, iar în centrul găurii, la treisprezece picioare sub podeaua templului, se afla sigiliul de piatră. Chiar și după trecerea a șaiszeci de mii de ani, Piatra Porții stătea impecabilă și nealterată ca în ziua în care i-a înghițit pe Veghetori și o mare parte din ceruri.

Patru preoți slăbiți stăteau lângă marginea gropii, cu picioarele îndoite și robele trase de pe umeri, dezvăluind piepturile înguste și brațele subțiri, starea lor decrepită fiind o dovadă a unor perioade lungi de post. Sudoarea le strălucea pe gâturile încordate și pe coastele osoase, iar ochii le ardeau în fundul orbitelor adâncite, în timp ce stăteau ca niște statui, adânciți în meditație. Procesiunea de călugări a înconjurat cei patru preoți, apoi s-a așezat umăr la umăr pentru a forma un zid solid în jurul preoților și al gropii. Pe măsură ce soseau mai mulți călugări, aceștia au format un al doilea cerc, apoi un al treilea, până când trei cercuri concentrice de oameni sfinți care meditau au umplut camera. În liniștea profundă, gârâitul ocazional al lumânărilor aprinse răsuna ușor prin cupolă, la fel ca sunetele tunetelor îndepărtate.

Curând, alți trei preoți au intrat în zonă. Doi purtau lumânări mari, iar al treilea mergea printre ei, acesta îmbrăcat în robe roșii ca sângele proaspăt. Ținea în mâini un pergament vechi, în suluri. Cei trei preoți s-au oprit dincolo de cercul de călugări, iar preotul îmbrăcat în roșu a desfăcut sulul, dezvăluind coloane cu scriere chinezească. Pergamentul conținea traduceri ale versetelor care erau înscrise pe suprafețele Pietrei Porții.

În afara templului, pe terenul său, singurul sunet era bolborositul pârâului liniștit. Sturzul și-a luat brusc zborul, urmărind o albină prin florile grădinii. În momentul în care ciocul păsării cântătoare a smuls albina din aer, s-a produs o explozie și, instantaneu,

Domul templului s-a spart, aruncând cioburi de piatră la sute de metri în aer. Concusiunea a fost atât de puternică încât a dezbrăcat cei mai apropiați copaci, iar fragmente de granit și oase umane le-au străpuns trunchiurile arse. Bucăți enorme de piatră au căzut în grădină, rupând crengi și săpând cratere în... pământul greblat cu grijă. Praf și cenușă în valuri se revărsau pe teren și se rostogoleau pe tot versantul muntelui ca o maree piroclastică.

Ceea ce mai rămăsese din templu strălucea de o căldură furios, crăpând pietrele rămase în picioare. Și totuși, temperatura continua să crească, până când pereții netezi ai gropii din epicentrul templului s-au lichefiat precum seva care se prelinge. Copacii pârjoliți din jurul templului au izbucnit în flăcări. Piatra Porții, neatinsă, ieșea în evidență din centrul craterului. Gaura din inima pietrei a devenit dens opacă, acoperită de o ceață neagră și bilioasă, care a început să se învârtă și... fum, revărsându-se din Gatestone ca un nor caustic vâscos și dens ca gazele sulfuroase.

Norul s-a ridicat din crater și s-a lipit de pământ în timp ce plutea sub cenușa mai ușoară. Nu s-a disipat, ci a rămas adunat ca o singură masă clocotită, distrugând verdeța grădinii în urma sa. Apoi, într-o poiană neatinsă, s-a oprit și s-a agitat pe loc pentru scurt timp înainte de a se rostogoli asupra sa și a se coagula în centrul său. Arcuri de lumină asemănătoare unei furtuni într-un cumulus adânc au străbătut-o în timp ce, adânc în masă, o formă a prins contur. O umbră la început, a evoluat pentru a căpăta densitate și structură și, în final, nuanțe de carne. Norul s-a subțiat pentru a expune o femeie goală cu aripi membranoase întinse. Părul ei lung până la brâu era negru ca onixul de abanos și fin ca firul de mătase. Ochii și unghiile ei erau la fel de negre și strălucitoare ca fața Gatestone, care contrasta puternic cu pielea ei aproape translucidă, palidă ca Moartea. Îngerul ei... Frumusețea era neegalată chiar și de Eva însăși. Ea era nelegiuitul Lucifael, Dragonul, atrăgătoarea Lilith, strălucitoarea Luceafăruie, străvechea Heylel și Mama Succubus a Iadului – o mie de mii de nume transmise de-a lungul veacurilor. Spiritul materializat al lui Lucifael a scuipat cu o voce de femeie: „Una! Au mai rămas două”, a oftat ea, privind atent distrugerea.

În jurul ei, bruma care se risipește dezvăluia peisajul unui coșmar. Terenul templului era o ruină fumegândă, plină de cadavre. Un câmp întunecat înconjura rămășițele strălucitoare ale templului, iar grădinile exterioare zăceau plate și pârлите, murind de sete. Aburul persista din pârâu, acum negru de funingine și cărbune. Bonsaii trosneau, arzând și, din când în când, unul sau altul cădea în cenușă și jgheab acolo unde fuseseră...

a stat în picioare.

Lucifael a pășit înainte și a greblat un porumbel mort de pe jos. A mângâiat pasărea în timp ce un suflet grijuliu. „Încă nu, draga mea”, a șoptit ea. „Vino.” Pasărea a tresărit, capul clătându-se ca și cum i-ar fi fost rupt gâtul. Ea a mângâiat-o. „Într-adevăr. Întoarce-te, micuțule.” „unu.” Ochii i s-au deschis ușor și s-au întâlnit cu ai ei. A fluturat, iar ea l-a apucat de gât. A dus pasărea la față, a tras adânc aer în piept și a expirat un nor gros de sulf peste pasărea care se zbătea. Penele ei au strălucit galben.

În pana râncedă, semințele anihilării zăceau în așteptarea aproape a fiecărei ființe vii de pe pământ, căci aceasta purta un germen mortal, suficient de josnic pentru a putrezi fața Asiei și, în cele din urmă, a celei mai mari părți a Europei. Germenul era Yersenia Pestis - chiar instrumentul Moartea Neagră. Lucifael rânji, instruind pasărea: „Ascultă-mă, micuțule. Transmite oamenilor cuvântul meu - că vin curând să revendic ceea ce este al meu.” Aruncă porumbelul în aer. Acesta înconjoară și zbură spre sud chiar în momentul în care Lucifael explodează într-un nor de cenușă rostogolită, care apoi se transformă în asemănarea unui corb. Chipul fumuriu sfâșie terenul și se scufundă prin gaura Pietrei Porții.

Stângaci și neregulat, porumbelul se învârtea în spirală prin aer de-a lungul versantului muntelui și ajungea pe câmpie. Umbra sa atinge acoperișurile de stuf ale unei mici așezări, fugea peste un câmp și printr-un desiș de pădure. În cele din urmă, pasărea și-a găsit drumul în inima unui sat aglomerat. A căzut blocat și s-a prăbușit spre pământ, zdrobindu-se de peretele cu șipci al unei clădiri, după care s-a oprit pe pământ în spatele unei tarabe de pește din piața aglomerată a satului. Pe măsură ce se lăsa seara și piața se golea, nimeni nu a observat pasărea moartă și, în întunericul care se lăsa, nu a mai rămas nimeni să vadă lumina palidă și bolnăvicioasă care înțepea să emane din carcasa.

Porumbelul s-a înțepenit și s-a răcit, dar penele sale încă străluceau cu o strălucire galbenă nesănătoasă. În zori, o pereche de șobolani negri a dat peste cadavru. Un șobolan a adulmecat la ochiul său căscat, în timp ce celălalt îi mirosea spatele, și amândoi, găsind carcasa proaspătă, au năvălit în ea. Totuși, înainte să termine cu acest ospăț oribil, un bărbat s-a apropiat de tarabă, a alungat muștele cu spatele verde și a trântit un pește greu, cu ochi lăptoși, pe scândurile aspre ale tarabei. Șobolanii au fugit în viteză, plini de boala purtată în carnea păsării.

Șobolanii erau niște necrofagi iscusiți, însă și mai eficienți erau paraziții care se ospătau nevăzuți cu rozătoarele. Bacilul care călătorise la piață odată cu porumbelul templului se amplifică în corpurile șobolanilor, transformându-i într-o tocană vie și o beție vrăjitoare a morții pentru puricii care îi infestau. Deși nu au fost foarte afectați de bacterii, puricii s-au îndopat cu sânge de șobolan infectat, pe care l-au mâncat imediat.

regurgitat în corpurile gazdelor ulterioare în timp ce acestea se pregăteau pentru următoarea masă. În cele două săptămâni de după ce porumbelul căzuse ca mana în vizuina pieței șobolanilor, puricii răspândiseră germeul la fiecare șobolan din sat.

Șobolanii au început să moară, forțând puricii să caute hrană mai sănătoasă. Și boala a căutat un nou loc de reproducere, decimând populația de rozătoare și, răspândită în stomacul a miliarde de purici, a găsit o nouă gazdă - boala s-a mutat la următoarea sa victimă: oamenii.

În această dimineață dulce și însorită, o tânără chinezoaică a inspectat mănunchiuri legate de ghimbir negru, așezate deasupra unei tarabe cu fructe și legume, la câțiva metri de locul unde a căzut porumbelul blestemat. Arătând spre un mic pachet, fata a întrebat-o pe bătrâna care ținea taraba ce dorea în schimb. Femeia a mișcat șapte degete în fața zâmbetului ei fără dinți. Fata a rânjit, acceptând: era un preț corect. Femeia a recuperat monedele fetei și i-a întins rădăcinile legate la pachet, dar în acel moment tânăra ei clientă a țipat și a sărit de la taraba. „Un șobolan!” , a exclamat ea, trăsăturile ei plăcute strâmbându-se de dezgust. „A alergat peste...” piciorul meu.”

Femeia a râs, fluturând leneș o mână în aer. „Doar dăunători inofensivi”, a spus ea rânjind. „Au devenit îndrăzneți cu atâta mâncare întinsă peste tot, aproape ca niște animale de companie.”

Fata a întins mâna să-și ridice cumpărătura, dorindu-și acum să fie departe de bătrâna babă și „animalele ei de companie”. Simțind o usturime la gleznă, se retrase din nou din fața vânzătorului și își ridică tivul fustei lungi pentru a dezvălui un picior gol. Se aplecă să o examineze mai atent, încruntându-se. Făcând asta, pălăria largă de paie pe care o purta căzu pe pământ, unde un negustor care trecea a călcat-o în picioare. Un hohot de râs izbucni din partea bătrânei, care părea să se amuze în cele mai banale nenorociri. Privirea pătrunzătoare a fetei nu făcu decât să sporească veselia femeii .

„Dacă toți ar fi atât de nefericiți ca tine, am fi cu toții morți până în zori”, a chicotit ea. Fata, nevăzând umorul acestei filozofii sumbre, și-a recuperat pălăria și a pus-o înapoi pe cap. Râsul bătrânei a urmărit-o batjocoritor în timp ce a plecat tropăind și a dispărut în mulțime cu o legătură de ghimbir, o pălărie murdară și o mușcătură de purice .

Mușcătura - oricât de mică ar fi fost - s-ar dovedi suficient de mare pentru a înghiți aproape jumătate din lumea cunoscută.

În doar câteva zile, izbucnirea bolii care a urmat a cuprins satul chinezesc ca un tsunami. Copiii, cei mai apropiați de pământ și de animalele și insectele care se târăsc pe el, au fost primii care s-au îmbolnăvit și au murit. Rata morbidității infecției a fost la nivelul oaselor.

rece, ajungând la aproape șaptezeci și cinci la sută. Iarna blândă oferea condiții ideale pentru răspândirea bolii, iar vremea mai caldă care urma să vină avea să fie și mai devastatoare pentru oameni, mai abundentă pentru bacterii. Deși Iadul nu este dat bucuriei, în acel moment al tragicei infecții umane, Lucifael a dat o bătaie de cap. Omul era copt. Condițiile calde erau ideale pentru a-i oferi Morții o recoltă abundentă, Moartea stătea mereu gata, mânuind o coasă ascuțită și strălucitoare, ca un lucrător angajat experimentat, gata nerăbdător să culeagă din belșug.

Cei infectați cu ciumă mureau brusc, deoarece germele le distrugea complet sistemul imunitar. A atacat ganglionii limfatici până la ruperea lor, făcându-i inutili. Corpul victimei a avut puțin timp să se apere înainte de a cădea complet copleșit. Sângele hemoragic se aduna sub pielea victimelor în pete negre, iar fluidele lor corporale infectate - sânge, transpirație și deșeuri - purtau un miros îngrozitor.

Ciuma bubonică a fost unul dintre cele mai ingenioase planuri ale Iadului. Suflarea lui Lucifael era vicleană, iar dorința ei era anihilarea completă a adversarilor săi. Astfel, ciuma era un schimbător de formă chimic: ceea ce nu realiza într-o formă, realiza în altele. Boala s-a schimbat, iar un al doilea val de infecție și-a dansat drumul întunecat pe câmpul vieții umane, apoi un al treilea val. Ciuma pneumonică a infectat plămâni victimelor sale și s-a multiplicat acolo atât de rapid încât cavitatea toracică a nefericitei victime s-a umflat și s-a umplut cu sânge în câteva zile de la infectare. Deși unii au supraviețuit ciumei bubonice, ciuma pneumonică nu a făcut prizonieri. Mai rău, infecția se transmitea ușor prin tuse sau strănut - moartea umplea până și aerul.

A treia formă de infecție s-a dovedit a fi cea mai mortală dintre toate. Ciuma septicemică ataca sângele, umplând fiecare particulă de țesut corporal cu bacilul care se înmulțea sălbatic. Victimele mureau în câteva ore, organele lor interne lichifiindu-se literalmente în bălți de sânge extrem de infecțios. La fel ca forma pulmonară a ciumei, infecția septicemică era aproape sută la sută fatală.

Ciuma s-a răspândit rapid de la sursă și a cuprins zonele rurale. Trei sferturi din toate satele și orașele din jur, acum expuse la epidemii, au fost decimate în câteva zile. În săptămânile următoare, sute de mii de morți infectați zăceau împrăștiați pe câmpurile deschise, deoarece puțini îndrăzneau să-i îngroape de teama infectării. Populația de muște a crescut vertiginos, cadavrele în putrefacție devenind incubatoare ideale pentru larvele lor. În zonele mai dezvoltate ale țării, mirosul de cadavre înnegrite și umflate era atât de concentrat încât un sat mort putea fi simțit la aproape 16 kilometri în direcția vântului. O migrație în masă a început, zeci de mii de oameni căutând refugiu în zone îndepărtate și nelocuite.

Chiar și în fuga lor panicată, călătorii evitau drumurile vechi, care erau pline de rămășițele putrede ale oamenilor, uneori sate întregi. Drumurile rurale erau adesea blocate de căruțe pline de muște, încă legate de cai morți. Moartea și putrezirea erau peste tot. Ciuma domnea, iar oamenii erau sclavii ei. Marea Ciumă a luat peste treizeci și cinci de milioane de vieți chineze în șaisprezece ani grei și tot nu s-a potolit. Ciuma a mărșăluit în tăcere în Mesopotamia și Asia Mică, pustiindu-le așa cum făcuse cu China, măturând continente întregi ca o hoardă răzbunătoare și jefuitoare.

Boala a curs prin fiecare vene ale civilizației asiatice, urmând rutele comerciale care se răspândeau prin inima Mongoliei. Drumul Mătăsii, un vechi traseu de caravane care transporta mărfuri din Orient către Marea Mediterană, o ducea acum pe servitoarea numită de Morți spre Europa. Într-adevăr, Moartea sufla peste pământ ca o briză urât mirositoare, pătând aerul cu mirosul ranced al putrefacției. Duhoarea ei nesfințită era suficient de coaptă pentru a anestezia chiar și cerurile. Așa s-a întâmplat, așa cum se întâmplă invariabil cu evenimentele oribile din Istorie, că mesajul lui Lucifael a răsunat peste ținuturi - ea își va revendica în curând propriul loc.

[Sfârșitul capitolului 1]

Această operă literară a fost creată exclusiv în dedicarea

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Fie ca moștenirea lui să trăiască în noi toți —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~